

NATIONAL BOOK AWARD 2018

Autobiography of the Year

tot ce știu

*Sinceră, amuzantă
și emoționantă.*

THE SUNDAY TIMES
CULTURE

despre

~~petreceri, întâlniri,~~

~~prieteni, joburi,~~

~~viață,~~ dragoste

dolly

*Sex and the City
pentru mileniali.*

RED

alderton

Furibund de amuzantă.

METRO

*Dolly a stabilit o legătură profundă
cu o întreagă generație de femei.*

ELLE

Tot ce știam despre dragoste pe când eram adolescentă

Dragostea romantică este cel mai important și mai interesant lucru din întreaga lume.

Dacă nu ai parte de ea atunci când ești adult în toată regula, atunci ți-ai ratat viața, la fel ca multe dintre profesoarele mele de artă despre care am remarcat că sunt „domnișoare“ în loc de „doamne“ și au părul făcut permanent și bijuterii tribale.

Este important să ai parte de mult sex cu o mulțime de persoane, dar probabil nu mai mult de zece.

Când voi fi femeie singură în Londra, voi fi extrem de elegantă și de subțirică, voi purta rochii negre, voi bea Martini și voi face cunoștință cu bărbați doar la lansări de carte și la vernisaje.

Iubirea adevărată e atunci când doi băieți se încaieră din cauza ta. Aspectul cel mai interesant este sângele vărsat, dar să nu fie nevoie de spitalizare. Într-o zi, mi se va întâmpla așa ceva, dacă voi avea noroc.

Este important să îți pierzi virginitatea după ce împlinești șaptesprezece ani, dar înainte de a împlini

optsprezece. Fără nicio exagerare, este în regulă chiar dacă se întâmplă doar cu o zi înainte, dar dacă deja ai împlinit optsprezece ani și ești încă virgină, nu vei face niciodată sex în viața ta.

Poți să te giugiulești cu câți vrei și este în regulă, nu înseamnă nimic, pur și simplu te antrenezi.

Cei mai mișto băieți sunt întotdeauna înalți, evrei și au mașină.

Tipii mai în vârstă sunt cei mai buni, pentru că sunt mai rafinați, au mai multă experiență și, de asemenea, mai puține pretenții.

Când prietenele tale au iubiți, devin plictisitoare. O prietenă care are iubit este distractivă doar dacă ai și tu iubit.

Dacă nu-ți întrebi prietenele despre iubiți *deloc*, vor înțelege într-un final aluzia că toată situația ți se pare nașpa și vor înceta să mai pălăvrăgească despre ei.

Este o idee bună să te căsătorești un pic mai târziu în viață, după ce ai gustat din ea. Să spunem, pe la douăzeci și șapte de ani.

Mie și lui Farly nu o să ne placă niciodată același băiat pentru că ei îi plac băieții scunzi și obraznici ca actorul Nigel Harman, iar eu îi prefer pe cei macho și misterioși ca Charlie Simpson din formația Busted. De aceea, prietenia noastră va dura veșnic.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de romantic precum a fost acela când eu și Lauren am dat concertul ăla de Ziua Îndrăgostiților la un pub ciudat din Saint Albans și eu am cântat „*Lover, You Should've*

Come Over“¹, iar Joe Sawyer a stat în primul rând, cu ochii închiși pentru că mai înainte vorbiseram despre Jeff Buckley și, practic, el este singurul băiat din câți am întâlnit vreodată care mă înțelege pe deplin și știe ce-i în mintea mea.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de penibil ca atunci când am încercat să-l sărut pe Sam Leeman și el s-a retras, iar eu am căzut.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de sfâșietor ca atunci când s-a descoperit că Will Young e homosexual și eu a trebuit să pretind că nu am nimic împotriva, dar am plâns în timp ce ardeam caietul cu coperte de piele primit la confirmarea² mea, în care scrisesem despre viața noastră împreună.

Băieților le place când le spui lucruri răutăcioase și consideră că, dacă te porți prea drăguț cu ei, ești infantilă și nașpa.

Când îmi voi face, în sfârșit, un iubit, nimic altceva nu va mai conta.

1 Piesă din 1994, aparținând lui Jeff Buckley. În română: „Iubitule, ar fi trebuit să treci pe la mine“. (*N. trad.*)

2 Ritual catolic prin care se consolidează harul primit la botez în cazul copiilor trecuți de șapte ani. Cu această ocazie, aceștia primesc un caiet special, legat în piele, în care să facă însemnări proprii sau în care să-și roage rudele ori prietenii să scrie câte un gând în chip de amintire. (*N. trad.*)

Băieții

Pentru unii, sunetul care le-a definit adolescența a fost reprezentat de strigătele pline de voioșie ale fraților lor jucându-se în grădină. Pentru alții, a fost zgomotul lanțului de la mult iubita lor bicicletă, hurducăind pe văi și dealuri. Unii își amintesc trilarurile păsărilor în timp ce mergeau spre școală sau râsetele și sunetul mingilor de fotbal la locul de joacă. În cazul meu, e vorba despre sunetul conexiunii de internet prin dial-up de la compania AOL.

Mi-l amintesc și acum, notă cu notă. Bipurile inițiale, metalice, scârțâiturile stridente, întrerupte care semnalau o jumătate de conexiune, nota înaltă care îți spunea că sunt ceva progrese, urmată de două sunete de frecvență joasă, aspre, și de o învălmășeală de zgomote albe. Apoi, tăcerea indica faptul că ai reușit să treci de partea cea mai complicată. „Bine ați venit la AOL“, spunea o voce liniștitoare, cu o inflexiune ascendentă la „O“. Urmată de anunțul: „Aveți mesaje necitite.“ Dansam prin cameră pe sunetul dial-up-ului AOL ca să fac acea așteptare chinuitoare mai suportabilă. Îmi alcătuisem o coregrafie cu lucruri pe care le învățasem

la balet: o mișcare de *plié* la sunetul bipurilor; un *pas de chat*, la sunetele joase. O reproduceam în fiecare seară când veneam de la școală. Pentru că aceasta era coloana sonoră a vieții mele. Pentru că îmi petreceam adolescența pe internet.

O mică explicație: am crescut în suburbii. Gata; asta a fost toată explicația. Când aveam opt ani, părinții mei au luat hotărârea crudă de a ne muta dintr-un apartament de la subsol din Islington într-o casă mai mare din Stanmore; la ultima stație de pe linia de metrou Jubilee și la cea mai îndepărtată periferie din nordul Londrei. Era un fel de margine albă a paginii tipărite; un observator al distracției, mai degrabă decât un participant la petrecere.

Când crești în Stanmore, nu ești nici urban, nici rural. Eram prea departe de Londra pentru a fi unul dintre acei puști cool care mergeau la Ministry of Sound¹ și care nu pronunțau „g“-ul final și purtau chestii vintage mișto cumpărate de la magazine Oxfam² din zona Peckham Rye, surprinzător de bune. Dar eram și prea departe de dealurile Chiltern ca să fiu una dintre acele adolescente de la țară, rumene-n obraji și necioplite, care purtau pulovere pescărești ponosite, învățau la treisprezece ani să conducă Citroënul lu' tata, mergeau în drumeții și consumau LSD în pădure cu verișorii lor. Suburbiile din nordul Londrei funcționau ca un vid pentru identitate.

1 Întreprindere londoneză cu mai multe domenii de activitate: casă de discuri, cluburi de noapte, o stație de radio și alte forme de entertainment. (*N. trad.*)

2 Oxfam International este o organizație mondială cu scopuri caritabile. (*N. red.*)

Erau la fel de bej ca obligatoriile mochete de pluș din fiecare casă de acolo. Nici urmă de artă, cultură, clădiri vechi, parcuri, nici de magazine sau restaurante de familie. Erau cluburi de golf, restaurante Prezzo, școli, alei și sensuri giratorii private, retail park-uri și centre comerciale cu acoperișuri de sticlă. Femeile arătau toate la fel, casele erau construite la fel, mașinile erau la fel. Singura formă de exprimare era să cheltui banii pe bunuri uniformizate – sere, anexe de bucătării, mașini cu sisteme de navigare prin satelit, vacanțe all-inclusive în Mallorca. Dacă nu jucai golf, nu voiai să îți faci șuvițe colorate sau să umbli printr-un showroom Volkswagen, nu exista absolut nimic altceva de făcut.

Acest lucru era valabil mai ales dacă se întâmpla să fii un adolescent la mila disponibilității mamei de a te duce dintr-un loc în altul cu Volkswagenul Golf GTI. Din fericire, eu am avut-o pe cea mai bună prietenă a mea, Farly, care locuia la o distanță de cinci kilometri și jumătate de mers cu bicicleta de la fundătura în care se afla casa noastră.

Farly era, și încă mai este, diferită față de orice altă persoană din viața mea. Ne-am cunoscut la școală când aveam amândouă unsprezece ani. A fost, și rămâne în continuare, opusul meu în toate privințele. Ea e brunetă. Eu sunt blondă. Ea e puțin prea scundă. Eu sunt puțin prea înaltă. Ea planifică și programează totul. Eu amân totul și mă apuc de treabă în ultimul moment. Ei îi place ordinea. Eu sunt înclinată spre harababură. Ei îi plac regulile. Eu urăsc regulile. Ea nu-și dă niciodată importanță. Eu cred că pâinea prăjită pe care o mănânc

la micul dejun este suficient de interesantă ca să apară pe rețelele de socializare (pe trei rețele). Ea este foarte prezentă și se concentrează asupra sarcinilor urgente. Eu sunt întotdeauna pe jumătate în realitate, pe jumătate într-o versiune fantastică a acesteia, din capul meu. Dar, cumva, funcționăm împreună. Nu am avut niciodată un noroc mai mare ca în ziua în care Farly s-a așezat lângă mine la o oră de matematică, în 1999.

Cu Farly, ordinea de zi era întotdeauna fix aceeași: stăteam în fața televizorului și mâncam grămezi de chifle și chipsuri (deși numai atunci când părinții noștri nu erau acasă – o altă trăsătură a clasei de mijloc suburbane e că ține la canapele ca la ochii din cap și există regula strictă ca în sufragerie să nu se mănânce) și ne uitam la sitcomuri americane pentru adolescenți pe canalul Nickelodeon. Când rămâneam fără episoade din *Soro, surioară*, *Doi la fel* și *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*, treceam la canalele de muzică, holbându-ne la televizor cu gurile căscate în timp ce schimbam de la MTV la MTV Base și VH1 și înapoi la fiecare zece secunde, căutând un anumit videoclip cu Usher. Când ne plictiseam de asta, ne întorceam la Nickelodeon + 1 și urmăream toate episoadele sitcomurilor americane cu adolescenți pe care le văzuserăm cu o oră mai devreme, de la capăt.

Morrissey³ și-a descris la un moment dat adolescența ca pe o „așteptare după un autobuz care nu mai vine niciodată”; un sentiment care nu face altceva decât să

3 Steven Patrick Morrissey, cântăreț, compozitor și scriitor englez, fost membru al formației The Smiths. (*N. trad.*)

se exacerbeze atunci când devii adult într-un loc pe care îl percepi ca pe o sală de așteptare vopsită toată în bej. Eram plictisită, tristă, singuratică și foarte nerăbdătoare să scap odată de copilărie. Chiar atunci, ca un cavaler galant în armură strălucitoare, și-a făcut apariția internetul prin dial-up de la AOL pe calculatorul masiv care aparținea întregii familii. Apoi a urmat MSN Instant Messenger.

Când am descărcat MSN Messenger și am început să adaug contacte de e-mail – prieteni de la școală, prieteni ai prietenilor, prieteni de la școlile din apropiere pe care nu îi întâlнисem niciodată –, a fost ca și cum ai bate în peretele unei celule de închisoare și cineva aflat de partea cealaltă ți-ar răspunde. Ca și cum ai descoperi iarbă pe Marte. Ca atunci când cauți o anumită frecvență la radio și, într-un final, auzi pârâitul transformându-se încet-încet într-o voce omenească. A fost o evadare din depresia mea suburbană într-o existență de o incredibilă bogăție.

În adolescență, MSN a fost pentru mine mai mult decât o modalitate de a ține legătura cu prietenii; era un loc. Așa mi-a rămas în memorie, ca o cameră în care stăteam ore întregi în fiecare seară și în fiecare weekend până când mi se împăienjneau ochii de la atâta holbat la ecran. Chiar și atunci când plecam din suburbie și, dintr-un imbold de generozitate, părinții ne luau pe mine și pe fratele meu în vacanțe în Franța, eu tot în cameră îmi petreceam timpul în fiecare zi. Primul lucru când ajungeam la o nouă demipensiune era să mă interesez dacă au computer cu internet – de obicei, vreun

desktop antic într-un subsol întunecat –, mă logam pe MSN Messenger și pălăvrăgeam pe chat ore în șir fără pic de rușine, în timp ce vreun adolescent francez indispus își aștepta rândul în spatele meu, într-un fotoliu. Afară, unde restul familiei stătea la piscină și citea, soarele provensal strălucea cu putere, dar părinții mei știau că nu aveau ce să dezbătă cu mine când venea vorba despre MSN Messenger. În jurul lui gravitau toate prietenii mele. Era propriul meu spațiu privat. Era singurul lucru pe care îl puteam numi al meu. După cum spuneam, era un loc.

Prima mea adresă de e-mail a fost *munchkin_1_4@hotmail.com*⁴, pe care am creat-o când aveam doisprezece ani, în laboratorul de IT al școlii. Am ales numărul 14 presupunând că voi trimite e-mailuri doar vreo doi ani, înainte să devină o activitate copilărească. Mi-aș fi îngăduit bucuria acestui nou moft și a diverselor lui excentricități până când adresa de e-mail și-ar fi pierdut relevanța în momentul în care aveam să împlinesc paisprezece ani. Am început să folosesc MSN Messenger de-abia după vârsta de paisprezece ani și, între timp, am încercat și adresa *willyoungisyum@hotmail.com*, ca să-mi exprim noua pasiune pentru câștigătorul din 2002 al emisiunii *Pop Idol*. Am încercat și *thespian_me@hotmail.com*⁵, să văd dacă îmi convine, după ce am oferit o reprezentație frenetică în

4 *Munchkin* – persoană neobișnuit de mică și, de asemenea, o rasă de pisici cu picioare scurte. (*N. red.*)

5 *Thespian* – dramatic, tragic. (*N. red.*)

rolul lui Mister Snow din musicalul *Carousel*, pus în scenă la școală.

Am refolosit `munchkin_1_4` când am instalat MSN Instant Messenger și m-am bucurat de puzderia de contacte MSN Messenger ale prietenilor de la școală, acumulate de la crearea adresei. Dar crucială a fost și introducerea în listă a băieților. Ei bine, până în acel moment nu cunoscusem niciun băiat. În afară de fratele meu, verișorul meu mai mic, tata și unul sau doi dintre prietenii cu care tata se ducea la crichet, în realitate nu petrecusem deloc timp cu cineva de sex masculin. Dar MSN a adus cu sine adresele de e-mail și avatarurile acelor Băieți Fantome, proaspăt disponibili. Contactele erau donate de mai multe fete mărinimoase de la școala mea – cele care ieșeau cu băieți în weekend și apoi transmiteau adresele de e-mail celorlalte eleve. Acești băieți făceau circuitul MSN; fiecare fată de la școala mea îi adăuga în lista de contacte și toate aveam parte de cincisprezece minute de faimă vorbind cu ei.

În funcție de proveniență, băieții se încadrau, în mare parte, în trei categorii. În prima categorie: vreun fin al mamei unei tipe sau un prieten de familie alături de care copilărise tipa. Acesta era, în mod obișnuit, cu un an sau doi mai în vârstă decât noi, foarte înalt și deșirat și avea o voce groasă. În această categorie mai intra și vecinul vreuneia dintre eleve. Următoarea categorie era reprezentată de verișorii primari sau verișorii de gradul al doilea ai cuiva. În cele din urmă, categoria cea mai exotică, vreun băiat pe care cineva l-a cunoscut în timpul unei vacanțe petrecute cu familia. Acesta era nici mai mult, nici mai puțin decât Sfântul Graal,

O abordare remarcabil de concentrată și personală, întrețesută cu observații pătrunzătoare despre ce înseamnă să fii femeie în vremurile noastre.

THE OBSERVER

Copilăroasă și matură, egoistă și iubitoare, anxioasă și uneori foarte relaxată, cerebrală, irațională, pasionată de literatură și de petreceri cu băutură și droguri – iată un sumar portret al lui Dolly. O colecție de contradicții. Dar există totuși ceva constant, un fir roșu care străbate, din copilărie până la maturitate, povestea sa zbuciumată, pe alocuri picantă, tristă sau amuzantă: prietenia. Fiindcă dacă iubiții vin și pleacă, prietenele din copilărie și din adolescență rămân ancorele ei sufletești pentru totdeauna. *Tot ce știi despre dragoste* este o carte a formării, de o sinceritate dezarmantă, plină de aventuri mai mult sau mai puțin dorite, punctate de sfaturi, mesaje de e-mail parodiate și... rețete culinare în funcție de starea sufletească.

DOLLY ALDERTON este ceea ce azi numim un *influencer*. Scrie la cele mai prestigioase reviste britanice și are propriul podcast, *Love Stories*, în care abordează temele ei preferate: dragoste, dor, despărțiri dureroase etc.